

то банички сутринъ по фурнитъ. А такива сбирки — и погледна презрително на Мирчовата — виждалъ си по витринитъ — лежатъ баятъ, плесеняса-ли — сладкиши въ затънтени бозаджийници. Кой ги яде?

Да... Не е всичко за всѣкиго. Какво ще кажешъ — да пѣя утре на концертъ? Ще ме слушатъ ли?..

Обвиняватъ хората, че били равнодушни къмъ изкуството. Иматъ право.

Всички пишатъ, пѣятъ, играятъ.

Нѣма публика — само автори и изпълнители.

Кой ще купува книги? Ще слуша опери? Ще гледа въ театра? Ще ржкоплеши? Ще раздава славата?..

Ще свършишъ гимназията, ще те пратя въ странство, ще изберешъ каквато обичашъ професия... А туй остави... Зная, разбирамъ, боли... но...

Бледенъ Мирчо напусна стаята.

Да бѣха го наругали — по-леко интъкъ би се чувствувалъ.

Спокойния тонъ на чичо му го унищожи.

Седна до масата, наведе глава и горчиво заплака.

Но отведнажъ успокоителна мисль пробѣгна въ мозъка:

„Така е било винаги. Всички ни преследватъ. А най-близкитъ — най-малко разбиратъ!..“

Мирчо свърши гимназията и замина въ странство.

При сбогуване на гарата чичото за последенъ пжтъ категорично му каза: „само да се науча, че